

ELS FUTBOLÍSSIMS

EL MISTERI
DE L'ULL DE FALCÓ

Roberto Santiago

Il·lustracions d'Enrique Lorenzo

ELS FUTBOLÍSSIMS

EL MISTERI DE L'ULL DE FALCÓ

Roberto Santiago

Il·lustracions d'Enrique Lorenzo

Traducció de Josep Sampere

Primera edició: maig de 2014

Edició: Núria Font i Ferré

Disseny de la col·lecció: Lara Peces

Títol original: *El misterio del ojo del halcón*

Publicat per Ediciones SM

© 2014, Roberto García Santiago, pel text

© 2014, Enrique Lorenzo Díaz, per les il·lustracions

© 2014, Josep Sampere i Martí, per la traducció

© 2014, Editorial Cruilla

Nàpols 249 – 08013 Barcelona

editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-3625-9

DL: M-11141-2014

Impreso en la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

1

Això és el que va passar.

Començava a nevar.

Jo estava sol al mig del bosc, sota un arbre enorme, amb l'esquena recolzada al tronc. Sentia la mar de bé la meva respiració frenètica.

Vaig mirar a banda i banda.

No vaig veure ningú.

A la mà portava la metralladora T68. En vaig acariciar el gallet.

Les primeres volves de neu em van caure al cap.

Havia d'afanyar-me, si no volia que la situació empitjorés.

Era el moment de sortir, encara que m'exposés que em desco-
brissin.

Vaig respirar fondo una, dues, tres vegades...

Vaig arrencar a córrer, un altre cop. A tota velocitat, amb la me-
tralladora a les mans.

Vaig sentir veus a pocs metres.

–És allà, és allà! –cridaven.

Al cap de no gaire va sonar el primer tret.

Va passar fregant-me. No em va tocar per un pèl.

Vaig continuar avançant. Corrent. Vaig entrar en una zona on la
vegetació era encara més espessa.

A terra s'amuntegava tanta fullaraca que no sabia on mirar. Po-
dia haver-hi forats, trampes amagades.

M'havia d'arriscar, però.

Vaig continuar corrent.

Més i més i més de pressa.

Malgrat la corredissa, les veus semblaven cada cop més a
prop.

M'arribava clarament el soroll de passos, branques trepitjades, veus confuses.

Eren dos.

Tres, potser.

Estaven a punt d'atrapar-me.

Gairebé no em quedava temps. Començava a notar una punxada al costat. Em vaig pressionar les costelles amb una mà, mentre amb l'altra empenyava la metralladora, sense parar de córrer.

Per fi la vaig veure.

Era davant meu, a pocs metres.

M'havia passat el matí buscant-la i en aquell moment la tenia al davant dels ulls.

Vaig accelerar encara més.

Vaig ensopegar amb l'arrel d'un arbre, vaig començar a fer tentines i vaig estar a punt de caure de morros, però em vaig repenjar en unes branques i vaig recuperar l'equilibri.

Em vaig disposar a córrer de nou.

En aquell moment em vaig adonar que havia perdut la metralladora.

Mentre la buscava entre els matolls, vaig sentir com s'acostaven les veus.

Em vaig quedar ben quiet. Sentia caure la neu. I també sentia les veus.

No quedava temps.

Vaig decidir deixar estar la metralladora.

Vaig decidir córrer.

Vaig decidir anar a apoderar-me de l'objectiu.

Sense pensar res més.

Vaig esquivar un grup d'arbres, vaig saltar un munt de branques caigudes, vaig travessar la brossa i vaig rodejar unes pedres.

Vaig trepitjar un toll i els peus em van quedar xops. Tant se me'n donava, tot plegat.

M'hi acostava per moments.

Vaig sentir crits, alenades, molt a prop; gairebé ja em tenien.

Vaig accelerar encara més. Gairebé no podia respirar i les cames em feien un mal com si m'hi clavessin agulles.

Hi arribaria jo primer.

Estava a punt d'aconseguir-ho.

Uns quants passos més i prou...

Vaig sentir com em disparaven...

De manera que em vaig tirar en planxa cap a l'objectiu.

Vaig volar amb els braços estesos.

I la vaig atrapar!

Vaig aferrar la bandera amb les dues mans...

En aquell mateix moment vaig sentir un impacte a l'esquena.

–Ja l’havia agafat! –va assegurar el Camunyes.

–No diguis bestieses! –va protestar el Toni–. L’ha agafat després, ho ha vist tothom!

Érem al desembre, faltaven pocs dies per Nadal, en aquella muntanya hi feia molt fred i ens havíem passat tot el matí corrent pel bosc buscant una bandera de color negre.

La bandera que en aquell moment tenia jo a la mà.

L’Àlicia i el Felip, els nostres entrenadors de l’equip de futbol, l’havien amagada al bosc.

Després ens van donar una metralladora de pintura a cadascun i ens van dividir en dos grups. L'equip blau el formàvem el Pessi, el Tomeu, el Camunyes i el Paket, que sóc jo.

A l'equip vermell hi havia la Xantal, el Toni, la Marilyn, l'Aina i el Vuit.

Tots jugàvem al mateix equip de futbol 7: el Pla de Dalt.

El campionat d'aquell any a la Lliga Intercentres havia començat mig-mig.

Bé, mig-mig no.

Havia començat molt malament.

Nou partits jugats, nou derrotes.

L'una darrere l'altra.

Ningú no se'n sabia avenir.

No és pas que siguem el millor equip de la comarca.

Però mira que perdre tots els partits!

No ens havia passat mai.

I justament l'any que teníem més esperances.

—Confiem moltíssim en l'equip —havia dit l'Esteve, el director de l'escola.

De moment, però, havíem perdut els nou primers partits de Lliga.

Un rècord negatiu.

De manera que el Felip i l'Alicia van decidir que havíem de recuperar l'esperit d'equip.

Per això van organitzar aquella batalla al bosc.

Una guerra de pintura. Vam passar el matí gelats, sota la neu, disparant-nos boles de pintura.

–Heu de lluitar plegats per un objectiu comú –va dir el Felip.

–Recordeu que sou un equip de debò –va afegir l’Àlicia.

–Però com voleu que siguem un equip de debò, si ens hem de disparar boles els uns als altres? –va preguntar el Pessi.

–Això mateix –va dir l’Àlicia–. Un equip que fa sacrificis i esforços...

–Amb boles de pintura –va afegir el Camunyes.

–Exacte –va dir el Felip a tall de conclusió.

I va començar la guerra.

Guanyaria el primer equip que aconseguís trobar la bandera negra i apoderar-se'n.

L'inconvenient era que si et tocava una bola de pintura, quedaves eliminat.

I la discussió era justament aquesta:

Havia agafat la bandera abans o després de rebre l'impacte de la bola de pintura?

–Abans! L'ha agafada abans! –va cridar el Tomeu.

–Però si l'he tocat a l'esquena i després ha agafat la bandera! Ho hem vist tots! –va protestar la Marilyn–. Ho hem vist o no ho hem vist?

A l'autocar, quan tornàvem a l'escola, va continuar la discussió.

–El més important ha estat l'activitat per si mateixa –va dir l'Àlicia–, no pas qui ha guanyat.

–Sí, és clar –va protestar l'Aina–. Això ho dius perquè no t'has passat el matí fent bots per la muntanya i empastifant-te de pintura.

–Els entrenadors sou vosaltres, heu de dir qui ha guanyat –va fer el Toni molt seriós.

Vam aixecar el cap per mirar el Felip i l'Àlicia.

Eren a la part del davant de l'autobús.

Es van girar i ens van mirar amb un somriure esplèndid.

Després es van mirar entre ells.

–Si voleu que us sigui franc... –va dir el Felip.

–Si voleu que us sigui franca, és completament impossible de saber-ho –va afegir l'Àlicia.

–Què!?! –va exclamar el Camunyes.

–Però hi deu haver alguna forma de saber-ho –vaig dir jo.

–Aquí no tenim repetició de la jugada, ni càmera lenta, ni res...
–es va disculpar l'Àlicia.

–Doncs quina estafa –va protestar el Vuit–. Tanta comèdia i al final no sabem ni qui ha guanyat...

–Hem guanyat nosaltres –va replicar el Toni–. La bola li ha tocat l'esquena abans que pogués agafar la bandera...

–Ha estat un tret a traïció –va dir el Camunyes–. I ja tenia la bandera ben agafada...

I tornem-hi amb la discussió.

El Camunyes és el meu amic més amic, però també és molt tossut i no es rendeix mai.

Mentre ells continuaven discutint, la Xantal amb X, que és la meva veïna, per si de cas algú no ho sap, i la noia que té els ulls més grossos de l'escola, se'm va acostar i em va dir gairebé xiuxiuejant:

–Hi hauria d'haver un sistema, a la vida, per poder veure a càmera lenta les coses que ens han passat. No trobes, Paket?

–Eeeeh, sí... suposo que sí –vaig dir per no callar.

–Si ara mateix poguessis triar un moment de la teva vida per tornar-lo a veure a càmera lenta, quin seria? –em va preguntar.

–Daixò...

La vaig mirar tot pensant que si pogués tornar a veure un moment de la meva vida a càmera lenta no triaria pas quan havia agafat la bandera, al bosc, ni tampoc quan vam guanyar el torneig de futbol de l'estiu passat, ni tan sols quan l'equip es va salvar del descens al darrer segon... Si hagués d'escollir un sol moment, potser escolliria el primer petó de la meva vida.

El que m'havia fet la Xantal al camp de futbol, a mitjanit, feia uns quants mesos.

Vet aquí el que vaig pensar.

–Què, doncs? Quin moment triaries? –va insistir.

La vaig mirar una altra vegada i vaig dir:

–No n'estic segur, però em sembla que triaria el moment que vaig marcar el gol de penal i ens vam salvar del descens al darrer segon...

Ella va somriure.

I va dir:

–Sí, és clar.

Quan la Xantal et mira amb aquells ullarros, sembla que tinguin superpoders i pugui endevinar-te els pensaments.

–Hem guanyat nosaltres i s'ha acabat! –va exclamar la Marilyn.

A l'autobús continuava la discussió.

Tot i que, en aquells moments, la bandera i les boles de pintura no m'importaven gens ni mica.

–No és que us vulgui fer la guitza –va dir el Pessi, que sempre veu l'aspecte negatiu de tot–, però encara resultarà que, per culpa d'aquesta guerra de pintura, en lloc de recuperar l'esperit d'equip al final aconseguirem tot el contrari...

Per un cop a la vida tenia raó, el Pessi.

El Felip i l'Alicia van provar de posar-hi pau, però no hi havia manera.

La discussió va durar tot el viatge.

Vaig mirar per la finestra. Encara nevava.

Llavors, vaig aprofitar per llegir els missatges del mòbil.

14.02 h «Francesc, quan tornis fes-te el llit.»

14.04 h «Francesc, recorda't de regar les plantes, que s'estan pansint.»

14.15 h «No, val més que no les reguis, que encara hi posaràs massa aigua i s'ofegaran.»

14.16 h «Que sí, rega-les, però una miqueta, no siguis bèstia, que et conec.»

14.17 h «Francesc, plega la roba estesa. I que no quedi arrugada...»

14.18 h «He pensat que és millor que les plantes les regui ton pare, si se'n recorda.»

14.19 h «I FES-TE EL LLIT!!»

Evidentment, el Francesc sóc jo. Encara que n'hi ha que em diuen Cesc o fins i tot Paket.

Com que venia Nadal, la mare no descansava ni un moment a la botiga de regals on treballa. No tenia temps per a res, de manera que anava repartint ordres tot el dia entre el meu pare, el meu germà i jo.

Nadal està molt bé pels regals i aquestes coses.

Però, si més no a casa meva, és l'època de l'any en què es discuteix més.

La mare discuteix amb el pare.

El pare discuteix amb el meu germà gran.

El meu germà gran no para de ventar-me calbots.

I jo discuteixo amb la mare.

I així tot el sant dia...

–Jo també tinc molta feina, Joana. Quan s'acosta Nadal hi ha molts robatoris, augmenta la delinqüència –havia dit aquell matí el pare, que és policia municipal.

–No diguis bestieses, Emili –li va respondre la Joana, o sigui, la meva mare–. Si en aquest poble no passa mai res.

A Gironeta gairebé no hi ha delinqüència, francament. Ni robaris, ni encara menys assassinats o coses per l'estil.

Encara que ens repartim les feines de casa entre tots quatre, el cas és que el pare sempre troba excuses, tot i que normalment no en fem cas perquè ja el coneixem.

Nadal.

Temps de pau, de concòrdia i d'amor.

És el que diuen els anuncis.

Això és perquè els guionistes no han passat per casa meva.

Al cap d'una bona estona, l'autocar va arribar per fi a la porta de l'escola.

La discussió sobre la bandera negra encara no afluijava.

En aquell moment, però, va passar una cosa.

Una cosa completament inesperada.

I tots vam callar, finalment.

El que va passar és que a la porta de l'escola hi havia un munt de gent.

Tots miraven una cosa.

Una pintada enorme que hi havia a la façana.

Una pintada gegantina feta amb pintura vermella.

Hi havia molta gent: alumnes, professors i badocs en general.

La pintada deia:

EL CAMUNYES I LA XANTAL S'HAN FET UN PETÓ

PER PRIMER COP A LA HISTÒRIA DE GIRONETA,
UN TORNEIG DE NADAL ENFRONTA
QUATRE EQUIPS MÍTICS:
EL BARÇA, EL REIAL MADRID, EL GIRONA...

...I EL PLA DE DALT!

I PER PRIMER COP
A LA HISTÒRIA
DEL FUTBOL INFANTIL,
ES FARÀ SERVIR LA
TECNOLOGIA
DE L'ULL DE FALCÓ
EN ELS PARTITS.

PERÒ ALGÚ OMPLE DE PINTADES
LES PARETS DE GIRONELLA
AMB ELS SECRETS
DE LA GENT DEL POBLE.

HO FA PERQUÈ S'ATABALIN
I NO PUGUIN GUANYAR EL TORNEIG?

QUI POT SABER TANTES COSES D'ELLS?

UN ALTRE MISTERI PER ALS FUTBOLÍSSIMS.

ISBN 978-84-661-3625-9

152213

9 788466 136259